

[J. P. Larsen.]

ning, beklager disse Korps' Ophævelse, føler det som et Overgreb, men med de Spor for Øje, som frivillige Korps andetsteds har sat, kan det ikke være anderledes, uden at jeg dog vil sammenligne vore Korps med andre Landes.

Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft talte, som det er sket før, om de enkelte Landes Udgiftstal pr. Hoved — det nævnes ogsaa i Betænkningen —, og det ærede Medlem Hr. Westermann var inde paa det samme Spørgsmaal. Jeg udtalte i Gaar og gentager i Dag, at saadanne Sammenligninger er lidet eller intet værd, da man ikke kan kende de rigtige og reelle Grundregler for en saadan Sammenligning.

Det ærede Medlem Hr. Westermann nævnte forskellige Forbrugsartikler, ved hvis Nedsættelse de nødvendige Midler kunde fremskaffes til Udjævning af Differencen mellem vort Forslag og de Konservatives Forslag. Det ærede Medlem nævnte saadanne Ting som Øl og Tobak. Jeg tror dog, man ikke skulde anvende saadanne Argumenter her i denne Sal, men andre Steder — dér kan de gøre sig, det er rigtigt. Det ærede Medlem var saa venlig at indskrænke sig til en Nedsættelse i Forbruget af Øl og Tobak med en Tiendedel. Men hvordan skulde man praktisere noget saadant? Det er ganske umuligt. Endvidere nævnte det ærede Medlem Chokolade og Sukkervarer, og han nævnte ogsaa Restaurationerne. Ja, dér er der ganske sikkert rige Midler at hente. Ogsaa Biograferne, men hvordan faar man fat i de Midler?

Og saa er der en Omstændighed, som det ærede Medlem maaske ikke har tænkt paa, nemlig at alle disse udmærkede Ting, bortset fra Restaurationerne, i Forvejen er Skatteobjekter, hvilket vil sige, at hvis Forbruget paa disse Omraader blev nedsat, vilde det indvirke paa Statens almindelige Indtægter, og saa var man egentlig lige vidt.

Det ærede Medlem gik et Skridt videre, idet han ogsaa nævnte Sukker og Kaffe, saa standsede han, og det var godt for det ærede Medlem. Hvad Sukker angaar, saa er det jo et Næringsmiddel, og vi hørte forleden Dag ved Behandlingen af Sukkerordningen, at det oven i Købet er et Næringsmiddel, som har stor Værdi. Da det ærede Medlem naaede til Sukkeret, sad jeg og ven-

tede paa, at det næste skulde komme, men det kom ikke. Det er kommet i et andet Land, hvor man har knæsæt den Sætning, at Kanoner var vigtigere end Smør, og jeg maa jo sige, at det ærede Medlem Hr. Westermann er naaet vidt i Retning af at komme Syd paa, naar han siger, at Sukker og Kaffe hører til de Ting, man kan nedsætte Forbruget af til Fordel for Forsvarsudgifterne. (*Westermann*: Det har jeg aldrig sagt). Jo, det ærede Medlem nævnte Sukker og Kaffe.

Over for en Bemærkning af mig om, at man næppe i Arbejderkredse vilde lade sig bluffe af de Konservatives Henvisning til Fremskaffelse af Arbejde ved deres Forslags Gennemførelse, spurgte det ærede Medlem mig, om jeg mente, at Fremstilling af Cigarer var produktivt Arbejde, og tilføjede morsomt, „da de jo gik op i Røg“. Og det gør de ganske vist. Men jeg har altid anset ethvert Arbejde, som tager Sigte paa at fremstille de Produkter, som Folk nu engang bruger, for produktivt. Man kan have forskellige Meninger om, hvor nødvendigt Cigarer og de andre Ting, som det ærede Medlem nævnte, er, men Nydelses- eller Næringsmidler er de. Jeg gaar altid ud fra, at ethvert Arbejde, der tager Sigte paa at fremstille den Slags Ting, er produktivt Arbejde, medens jeg nærer meget stærk Tvivl om, hvorvidt man kan sige, at alle de Ting, som fremstilles til Krigsbrug, selv om det er Forsvarsmidler, hvor nødvendige de i givet Tilfælde kan være, er produktive. Almenheden vil sikkert have vanskeligt ved at betragte Fremstilling af dette som produktivt Arbejde, og derfor tror jeg ikke, at Det konservative Parti skal gøre sig store Forhaabninger om Virkningen af dette Argument. Men det maa de Herrer naturligvis selv om.

I øvrigt vil jeg sige, at Debatten i tilstrækkelig Grad har understreget det, jeg sagde i Gaar, at det er saa som saa med den fremrakte Haand fra de Konservative. Man har tilpas holdt sig fra de meget høje Tal, som man før har manøvreret med, og ogsaa tilpas holdt sig borte fra Regeringens Tal; man har holdt sig paa et Standpunkt, om hvilket man har kunnet sige sig selv, at det ikke vilde føre til noget, og denne Situation vil man nu udnytte, idet man vil sige: Vi er kommet saa langt, at der kun er en ringe